

אישיהמצוקות

הכתבה על רב־סרן רפי מילוא, איש ה־קומנדו הימי (העולם הזה 1673), גרמה אצל לי לשתי תגובות.

הראשונה היתה אינסטינקטיבית — הש־תחפות בצער המש־סחה, וצער אישי ע־מוק על בחור נפלא כזה שהלך. אמנם לא פגשתי מעולם, אך בעיקבות הס־פור חשתי שאני מ־כירה, ועוד א־י, התגובה השנייה ה־תה הרגשת היסכול וועם: כיצד זה אנו מרשים שיימשך מ־צב בו הולכים ב־חורים כאלה? זה אמנם לא הגיוני,

כהן

אני יודע: כל בחור שהולך, הוא הנפלא ב־יותר לבני משפחתו. אבל הגיון לחור, ו־הרגשה לחור: לא עשינו דינו לשלום — ובמידה זו, מוסלת אשמת מותו על כל אחד מאיתנו. **נעים כהן, חולון**

מכתב השבוע

הפיתרון

לציונות

אני תושב ארצות־הברית מגיל שלוש, אולם מיום שאני זוכר, הולטסנו בבית בציונות וחלוציות. משפחתי היתה חלו־צית מאז ומתמיד. סבי התיישב בק־סינה עוד במאה שעברה, אמי ודודי נולדו שם, ואני עצמי נולדתי בירושלים ב־1934. אבי, שהוא אמריקאי, הביא את אמי ואותי לארצות־הברית, ב־1937.

לאורך השנים, השתעשעתי לא אחת ברעיון העליה. ב־1965 שהיתי באילת חצי שנה. רגשותי שם היו מעורבים. הרגשתי עצמי בבית — אך חשתי יחור עם זאת גם מחנק. התרועעתי עם מספר ערבים צעירים — ערבים, סוב־ים, נוצ־רים וזרזוים — ורציתי מצד אחד לה־פוך זאת לידידות הדוקה יותר, אך הר־שיתי לידידי היהודיים לשכנעני שלא להדק ידידות זו. תיסכול ומחנק היו מנת חלקי בשהותי בארץ.

בקִיץ האחרון ערכתי ביקור באפרי־קה — גם במדינות המוסלמיות שם. על אף שלא הסתרתי את מוצאי הארץ־ישראלי או את יהדותי, התייחסו אלי מארחי בשיא האדיבות. ייתכן שאין מקום להוצאת מסקנות מנסיון בודד. אך לגבי היה בזה משום תגלית. חווייה זו היוותה לגבי את סופה של האמונה העיוורת בציונות המסורתית.

כתוצאה, הייתי אומלל למדי. חשתי עצמי כבוגד בגלל שחזלתי להאמין ב־תורה שעל ברכיה התחנכתי כל ימי. התחלתי להגן על הציונות בפני משמ־ציה, ועל נקודת־ההשקפה הערבית — בפני משמ־ציה שלה. סבלתי מפיצול־אישיות פוליטי. הסתירות הטרידו אותי. לאחרונה נתן לי יד־נוצרי את ס־פ־רו של אורי אבנרי ישראל ללא ציוניזם. בנשימה עצורה קראתי את הצעותיו ל־שלום במרחב. ברצוני להודות לו על גישתו האמיצה והחוד־משמעת. היא עז־רה לי לפתור את הדילמה האישית שלי. אני מסכים בכל לב לדעתו, כי רק פדרציה שמית של ערבים ויהודים תביא למרחב את השלום.

אורי שרמן, סן־פרנציסקו

• השם האנגלי של מלחמת היום ה־שביעי.

זכור את

ישראל השנייה

אל ישיכה מחול־השדים המתנהל עתה סביב קולו של הבורח, את המחללים הק־יים מים במדינה והמוזעזעים את יציבותה. ל־מעלה ממחצית בנינו המגינים על גבולות המדינה, נמנים על ישראל השנייה, מקופחת הסיכויים ושוחת הסיכונים. הפער בינה לבין (המשך בעמוד 6)

שגרירות גרמניה מציגה

בהמשך להצלחה הגדולה של שבוע הסרט הגרמני, שני סרטים נוספים שזכו לפרסום בינלאומי של במאים צעירים של הגל החדש

SCHONZEIT FUER FUECHSE

עונה אסורה לציד השועלים

בבימויו של פטר שמוני

על מאבק התמיד של בני הדור הצעיר נגד ערכי אבותיהם

ירושלים	תל־אביב	חיפה
ימק"א	בית ציוני אמריקה	יום ראשון 12.10
יום שלישי 7.10	יום שני 13.10	קולנוע שביט — כרמל
בשעה 18.00 ו־20.30	בשעה 18.30 ו־21.00	בשעה 18.00 ו־20.30

ES — DIE ALLTAEGLICHE GESCHICHTE EINER KLEINEN LIEBE

"זה" — דבר רגיל בין נאהבים

בבימויו של אולריך שמוני ובכיכובם של זבינה זיניין וטילה דוריו

(תרגום אנגלי בגוף הסרט)

ירושלים	תל־אביב	חיפה
ימק"א	בית ציוני אמריקה	קולנוע שביט — כרמל
יום המישי 9.10	מוצ"ש 11.10	יום שני 13.10
בשעה 18.00 ו־20.30	בשעה 18.30 ו־21.00	בשעה 18.00 ו־20.30

מכירת הכרטיסים החלה

ירושלים	תל־אביב	חיפה
כהנא — רח' הרברט סמואל 1	„אוניון" — דיזנגוף 118	קופת מכבי — הרצל 20
		גברר — הנשיא 129

דמי כניסה 70 א"י

Pilot
בצליל קליטה
עיצוב ושרות
נלא תחרות!

אל חיק הטבע - לפיקניק

מהו שיא הכיף בפיקניק? הכנת האוכל, כמובן! כאן הוא ה„אשף"... זהו תפקיד המושך כל גבר... העמיד לרשותו מכשירי „פזגז" הניידים ותפעלי ממעדני המלכים שהוא מכין... בתיאבון! לרשותכם: כירת שדה... גיל שדה... מנורת שדה... דגמים שונים — כולם משוכללים... נוחים בשמוש וחסכוניים ביותר... שעות הפעלה מרובות...

על פזגז יכולים לסמוך!